

Längtans uppdrag

Nina Matthis

Skrivet: 8 aug 2009. Soul Word: 29 sept 2009

I själens närvaro kan du känna dig märkligt tom. Det blir så när själen breder ut sig inom dig. Ingenting annat får plats; inte känslorna, inte tankarna, inte minnena, inte önskingarna. Inte ens din längtan får plats! Det kan kännas rätt så underligt, i alla fall i början, när din längtans uppdrag är slut. Den har fört dig ända hit, hela vägen till Närvaron, och nu behövs den inte mer. Du är framme. Det var hit som du så innerligt längtade - fast du inte visste om det. Du bara längtade. Och nu är du äntligen HÄR.

Du är HÄR och VAKEN. Du har vaknat upp som ur en dröm, där du trodde att alla dina tankar och känslor om dig själv och andra människor var sanna. Du trodde på alla möjliga historier, som väckte så många plågsamma känslor inom dig. Du var övertygad om att de var verkliga, eftersom *de kändes*. Det var liksom beviset på deras riktighet. Men det var känslan själv som talade då. Den sa: ”Jag är verklig, eftersom jag är arg, ledsen, frustrerad, och får hjärtat att banka, kroppen att knyta sig och tårar att rinna nerför kinderna!”

Men det var innan du upptäckte Närvaron, och insåg vem du *är egentligen*.

Ja, en sorts tomhet har tagit plats inom dig, underligt nog. Men den här tomheten är inte *tom*. Den är bara tom på de tankar och känslor som tror på åtskillnad, kamp och ensamhet. Den här tomheten är *fylld*. Den är fylld av Kärlek och Enhet och Rymd. Det är en ljuvlig tomhet, som bor i ditt eget hjärta och som strålar ut därifrån som en liten sol. Det är en tomhet som alltid har funnits inom dig – och väntat. Den har väntat på att du ska längta efter den så intensivt, att den kan visa sig för dig utan att skrämma dig.

När tomheten slår ut inom dig, som den vackraste blomma, kan du inte annat än att älska den. Den är fullkomligt naturlig för dig. Den är väntad. Även om du inte visste att det var just detta som du längtade till, så känner du igen ditt *sanna jag*. Det är som att dö och att födas på nytt. Men det som dog var aldrig du själv. Du bara trodde att det var du. Därför upplevde du som en kamp inom dig, strax innan känslorna gav efter för den där solen i ditt eget hjärta.

Den solen är, fullt förståeligt, alltid starkare än skuggorna – och lyser upp dem, i all vänlighet, så att du *ser* att de inte är du. Och genast vaknar du upp!

Nu är du HÄR och längtar ingenstans. Allt som du önskar och behöver finns inom dig, i överflöd. Så som det alltid har gjort. Men du har upptäckt det. För att du längtade.